

Tygodnik Gospodarczy

WYDAWNICTWO

IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W POZNANIU

Organ publikacyjny Wojewódzkiego Wydziału Apropowizacji i Handlu, Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, Izby Przemysłowo-Handlowej i Izby Rzemieślniczej w Poznaniu

Rok II

2 lutego 1946

Nr 5

Znaczenie okólników

Przeżywamy w obecnym okresie trudności w funkcjonowaniu źródeł prawa publicznego, w związku z czym pozostaje fala zarządzeń, nakazów i zakazów, nie zawsze mających oparcie w wyraźnym przepisie ustawy czy dekretu lecz przybranych ogólnie w formę tak powszechnie znaną przeto za rzecz ze wszechmiar pożądaną poddać zagadnienie to rozważeniu.

Praktyka administracyjna

Praktyka administracyjna częstokroć znajduje swój wyraz w okólnikach i instrukcjach; jeżeli okólniki ścieśniają granice swobodnego uznania lub przekształcają je w uznanie o zakresie skrepowanym — wówczas moc obowiązująca tych wskazań nie będzie budziła głębszych zastrzeżeń; nie ma bowiem zasadniczych przeszkód prawnych, ażeby formułowanie granic „swobodnego uznania” nie mogło się odbywać drogą wskazań instrukcyjnych. W takiej instrukcji przejawia się wówczas zakres władzy „delegacyjnej”, przekazanej przez ustawę organom administracji.

Nadbudową będzie tutaj — jak zresztą na każdym polu norm — kontrola jurysdykcyjna, czy i w jakim zakresie granice swobodnego uznania zostały przekroczone, czy intencja ustawodawcy nie została przeinaczona lub wręcz zniweczona przez nadużycie swobodnego uznania.

Inaczej, gdy praktyka administracyjna wręcz przeczy wyraźnym przepisom ustawy, gdy wykracza ona poza ramy ustawowe i gdy nie uznaje praw jednostki, bronionych przez postanowienia ustawy. Takim wskazaniom praktyki administracyjnej każda jurysdykcja oczywiście odmówi mocy prawnej.

Ogólnie jurysdykcja służyć nie zupełnie nie stawia na jednym poziomie obowiązujących przepisów z praktyką administracyjną, którą zwyczajnie kierują się władze i urzędy, a która tworzy wskazania będące nie tylko pouczeniami czy zaleceniami, lecz posiadające nawet

moc obowiązującą. Ważnym jest tylko to, kto w danym przypadku jest adresatem normy, stworzonej przez praktykę.

Wytworem praktyki jest rutyna urzędnicza oraz pewne schematy i wzory postępowania; te wskazania, sformułowane częstokroć w okólnikach i instrukcjach, wiążą organa władzy. Dla obywateli nie mają one z punktu widzenia prawnego, żadnego znaczenia; jeżeli odpowiadają ustawie, dekretowi czy rozporządzeniu, to nie tworzą prawnie nic nowego; jeśli natomiast nie są z nimi zgodne, wówczas nie mogą wiązać obywateli.

Wobec kontroli jurysdykcyjnej żadna praktyka sprzeczna z ustawą, nie będzie się mogła ostać. Stąd też mylne jest zapatrywanie niektórych władz a raczej organów, jakoby w braku szczegółowego unormowania danej sprawy przez obowiązujące przepisy, luka taka mogła być wypełniona przez praktykę; brak rozporządzeń wykonawczych — wyjaśniających nie ma istotnego znaczenia, jeżeli ustawa czy dekret mogą być same jako takie wykonywane.

Inaczej oczywiście ma się rzecz, jeżeli ustawa czy dekret uzależniają właściwość i tryb postępowania od bliższego ustalenia przez rozporządzenie wykonawcze.

W niniejszym numerze:

Znaczenie okólników — Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego — Koszty podróży, służbowe, reprezentacyjne a podatek od wynagrodzeń — Spis przedmiotów — Kalendarz podatkowy — Zwolnienia niektórych przedsiębiorstw od przejęcia na własność Państwa — Zapotrzebowanie na surowce — Uwagi dot. prac bilansowych — Komunikaty

W najbliższych numerach:

Co podlega podatkowi obrotowemu — Uwidaczniczenie cen — Spis przedmiotów — Księgowość w przedsiębiorstwie detalicznym — Prasa zagraniczna.

Stałe działy:

Skarbowość — Księgowość — Pieniądz i kredyt — Sprawy socjalne — Komunikacja — Ustawodawstwo handlowe — Administracja przemysłowa — Przemysł — Rzemiosło — Handel

Zwyczajowe prawo administracyjne

Przy rozważaniu tego zagadnienia należy mieć na uwadze gatunkową wagę nakazu prawnego.

Praktyka administracyjna odzwierciedla się nie tylko w pisanych wskazaniach okólników, reskryptów czy instrukcyj; zdarza się również często, iż pewna jednolitość postępowania, uświęcenie pewnych sposobów schematycznych działania, tworzy sposób postępowania, obowiązujący trybem przyzwyczajenia.

Zachodzi pytanie, czy tak wytworzone zwyczajowe prawo administracyjne może być ułożone z pisaną normą ustawy a dalej, czy może ją zmieniać lub nawet uchylać?

Większość znanych doktryn prawnych stanowczo nie przy-

chyła się do przypisywania takiego znaczenia działaniu zwyczajowego prawa administracyjnego. Prawo zwyczajowe, (jeśli nie jest wyrazem woli najwyższych organów państwowych), tworzy się zawsze tylko pośrednio i równoległe z normą pisaną.

W prawie administracyjnym, gdzie pierwszeństwo ustawy jest głównym wskaźnikiem praworządnej konstrukcji — trudno przyjąć, iżby prawo zwyczajowe, wytworzone przez praktykę, mogło rościć pretensje do samoistnej kwalifikacji źródła prawa publicznego; w zakresie administracji znaczenie zwyczajaju, jako tworzywa samoistnego, odgrywa rolę najzwyklej nikłą. Rzecz ma się inaczej, jeśli rozważać będziemy sposób postępowania tworzący stałą jurysprudencję. Niewątpliwie orzecznictwo może być tworzywem przekształcania normy; ale wtedy już nie mamy do czynienia z normą zwyczajową, powstającą przez zwyczajanie lub przez wzgląd na istotną czy rzekomą konieczność.

Ogólnie orzecznictwo europejskie konsekwentnie odmawia zwyczajom administracyjnym jakiejkolwiek mocy wiążącej w stosunku do jednostek. Nie można jednakże zaprzeczyć, iż stanowisko administracji przyczynia się niekiedy do osłabienia skutków prawnych, ustalonych przez ustawę. Wprawdzie praktyka administracji nie jest równoznaczna z prawem zwyczajowym; jednakże gdy ludność przez długi okres czasu nosi praktykę, gdy orzecznictwo sądowe lub administracyjne jej punkt widzenia aprobuje, wówczas wytworzyć się może stan rzeczy, kolidujący wprawdzie z normą prawną, tolerowany wszakże w rzeczywistości. Tolerowanie przez lat kilkadziesiąt pewnego stanu rzeczy wytwarza w końcu niemożność zmiany praktyki, ustalonej przez administrację; orzeczenie sądowe, które by osłabioną w ten sposób normę prawną chciało na nowo powołać do życia, spotkałoby się napewno z poważnym sprzeciwem. Stąd też byliśmy nieraz świadkami, jak uprzedczywe stanowisko administracji przełamywało moc ustawy.

Rodzaje i znaczenie okólników

Dochodzące nas nieraz interpelacje i argumenty w kwestii mocy obowiązującej i znaczenia okólników są ze wszechmiar godnym uwagi wyrazem trudności, na jakie napotyka nasz, będący w okresie odbudowy, system prawny, nieprzepracowany siłą rzeczy przez teorię i nader często niewłaściwie rozumiany przez praktykę.

Czym w istocie swej jest tzw. okólnik? Pismo okólnie można zdefiniować jako zarządzenie władzy wyższej (przeważnie naczelnej) o charakterze otwartym lub też poufnym, kierowane do organów podwładnych, a dotyczące bądź to sposobu stosowania norm prawnych przez te władze w stosunku do zainteresowanych jednostek, bądź też kwestii organizacyjnych i wewnętrznych.

Ogólnie biorąc okólniki możemy podzielić na:

1. interpretacyjne,
2. regulujące sprawy o znaczeniu ogólnym lub zasadniczym, zawierające w szczególności instrukcje co do po-

stępowania i zachowania się władz podległych wobec pewnych stosunków lub zjawisk,

3. techniczne i kancelaryjne,
4. samoistne, normujące prawa i obowiązki obywateli; tego rodzaju okólniki oczywiście wychodzą już poza granice nakreślone dla działania okólnika w ścisłym tego słowa znaczeniu.

Jeżeli okólnik ma mieć moc rozporządzenia, jeżeli dla jednostki mają wynikać z niego prawa i obowiązki, to należy zastosować do niego przepisy dotyczące rozporządzeń. Nie ma on mocy prawnej rozporządzenia, jeżeli nie odpowiada zasadom, które prawo przepisuje dla wydawania rozporządzeń, w szczególności, jeżeli nie został ogłoszony w sposób prawem przepisany dla rozporządzeń.

Tej mocy prawnej bynajmniej nie nabiera, jak się to nieraz przyjmuje, przez ogłoszenie w „Dzienniku Urzędowym” władzy naczelnej odnośnego resortu.

Konstytucja z 17 marca 1921 r. nie zna instytucji okólnika kiedy nakazuje, iż „rozporządzenia władzy, z których wynikają prawa lub obowiązki obywateli, mają moc obowiązującą tylko wtedy, gdy zostały wydane z upoważnienia ustawy i z powołaniem się na nią.” Nadto konstytucja wyraźnie odróżnia „rozporządzenia wykonawcze” od „zarządzeń, rozkazów i zakazów”. W żadnym jednak przypadku nie można się w postanowieniach konstytucji doszukać możliwości nałożenia na obywatela obowiązków, nie opartych na ustawie (dekrecie) lub rozporządzeniu.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, iż rozporządzenie Prezydenta o wydawaniu Dziennika Ustaw z dnia 23 grudnia 1927 r. stanowi, że w Dzienniku Ustaw winny być ogłoszone „... rozporządzenia Rady Ministrów i poszczególnych Ministrów, o ile stanowią ogólnie o prawach lub obowiązkach obywateli i są wydane z upoważnienia ustawy oraz z powołaniem się na nią”.

Władza idąc po linii wygodniejszej dla siebie, wydaje okólnik uzupełniający czy wyjaśniający przepis ustawy lub rozporządzenia, nie stosując formy, jaką prawo przepisuje dla rozporządzeń; jeżeli z okólnika tego wynikają prawa czy obowiązki dla jednostek, to oczywiście jest rzeczą, iż w istocie swej mamy tu do czynienia z obejściem przepisu o sposobie wydawania rozporządzenia. Choćby nawet okólnik taki ograniczał przyznaną władzy swobodę uznania, ograniczenie to powinno w każdym razie nastąpić w formie rozporządzenia, inaczej bowiem okólnik, będący w stosunku do rozporządzenia normą niższą, faktycznie zmienia ustawę lub rozporządzenie.

Jeżeli normy, zawarte w aktach ustawodawczych lub rozporządzeniach nie wystarczają, można je uzupełnić nowymi aktami ustawodawczymi lub nowymi rozporządzeniami. W ten sposób można by unikać tworzenia systemu okólników, stylizując jasno i stosując zgodnie z poczuciem prawa, ustawy i rozporządzenia.

Mgr. Z. Mielcarzewicz

Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego

Szczegółowo omówiliśmy sprawę tego podatku w numerze 3 „Tygodnika Gospodarczego” z roku 1945. Ponieważ obecnie władze skarbowe przystąpiły do postępowania zdążającego w konsekwencji do ustalenia kwot podatkowych przez komisje obywatelskie, podajemy poniżej wysokość stawek podatkowych.

Stawki podatkowe

Podatku nie pobiera się, jeżeli wzbogacenie wojenne nie przekracza kwoty 100.000,— zł.

Przy wzbogaceniu wojennym przekraczającym kwoty 100.000,— zł podatek wynosi:

Ponad	100.000 — 250.000,— zł	— 15%	podstawy opodatk.
„	250.000 — 500.000,— zł	— 20%	„
„	500.000 — 1.000.000,— zł	— 35%	„
„	1.000.000 — 2.000.000,— zł	— 50%	„
„	2.000.000,— zł	75%	„

Podatek należy wymierzać w ten sposób, aby ze wzbogacenia wojennego wyższego stopnia — po potrąceniu po-

datku nie zostało mniej, niż zostaje z najwyższej sumy wzbogacenia wojennego bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego, np.:

- a) przy podstawie opodatkowania 102.000,— zł, podatek wynosi tylko 2.000,— zł (kwota 100.000,— zł jest wolna od podatku);
- b) przy podstawie opodatkowania 530.000,— zł, podatek wynosi tylko 130.000,— (po potrąceniu podatku — 530.000 mniej 130.000 = 400.000 nie może zostać mniej niż po potrąceniu podatku od kwoty 500.000,— zł, t. j. 500.000,— mniej 100.000,— = 400.000,— zł).

Przepadek opodatkowanego mienia

Niezapłacenie podatku, wymierzonego w ostatecznym toku instancji, pociąga za sobą przepadek opodatkowanego mienia na rzecz Skarbu Państwa. Z tego wyraźnego przepisu winni zainteresowani zdawać sobie sprawę, iż niezapłacenie podatku w przepisany terminie powoduje przepadek całego opodatkowanego mienia, a nie tylko przepadek tej części majątku, odpowiadającej wysokości podatku.

Zbycie majątku podległego opodatkowaniu

Zbycie majątku, podlegającego opodatkowaniu w całości lub w części nie zwalnia zbywcy od zapłacenia tego podatku, nabywca zaś odpowiada solidarnie ze zbywcą za podatek, przypadający do zapłaty od nabytego majątku, w granicach wartości tego majątku, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że nabywca wiedział, że przedmiotem zbycia jest wzbogacenie wojenne.

Wyjaśnienia Izby Skarbowej w Poznaniu nasuwające się przy wymiarze podatku od wzbogacenia

W związku z wątpliwościami nasuwającymi się przy wymiarze podatku od wzbogacenia wojennego, Izba Skarbowa po porozumieniu się z Oddziałem Wojewódzkim Tymczasowego Zarządu Państwowego w Poznaniu wyjaśnia okólnikiem z dnia 15 stycznia 46 r. L. W. II-6/62/46, co następuje:

1. Nadwyżka wartości majątku powstała na skutek:
 - a) wybudowania przez okupanta na gruntach poszczególnych osób nowych budynków mieszkalnych lub gospodarczych albo
 - b) wykończenia i doprowadzenia przez okupanta do stanu używalności budynków, które w dniu 31 sierpnia 1939 r. znajdowały się jeszcze w stanie surowym lub
 - c) rozbudowania i powiększenia przez okupanta już istniejących budynków albo
 - d) ulepszenie przez okupanta gospodarstwa rolnego przez dokupienie maszyn rolniczych lub inwentarza jest majątkiem porzuconym w rozumieniu ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 97), za który obecny posiadacz jest obowiązany zapłacić Skarbowi Państwa równowartość w gotówce. Okoliczność, że Tymczasowy Zarząd Państwowy dotychczas nie przystąpił do

realizowania omawianych nadwyżek, jest w danym przypadku bez znaczenia.

2. Przydzielone przez Tymczasowy Zarząd Państwowy miennie ruchome nie jest własnością posiadacza, lecz naraz'e jest ono oddawane poszczególnym osobom tylko celem jego używania na podstawie umowy najmu bez prawa własności..
3. Przejęte po okupancie zapasy towarów i surowców przynależne do przedsiębiorstw, stanowią majątek porzucony w rozumieniu wyżej powołanej ustawy (za wyjątkiem towarów i surowców, pozostawionych w r. 1939 w przedsiębiorstwach przez Polaków). Przedmioty te, oraz maszyny, których zużycie przekracza 50 proc. ich pierwotnej wartości, jak również przedmioty, ulegające szybkiemu zużyciu, Tymczasowy Zarząd Państwowy oddaje poszczególnym osobom na własność, przy czym cenę sprzedaży ustala się na podstawie komisyjnego ustalenia wartości z r. 1939 w złotych lub w markach niemieckich z czasów okupacji przy zastosowaniu mnożnika 6 do 15, w zależności od konkretnych przypadków.
4. Powiększenie przez zarządcę wartości majątku poniemieckiego, nieprzydzielonego mu na własność przez Tymczasowy Zarząd Państwowy, wygosparowane z dochodów, osiągniętych z tego majątku, jest częścią składową tego majątku i nie należy do zarządcy, przeto nie stanowi dla niego wzbogacenia.
5. Nabycie w okresie od 31 sierpnia 1939 r. do 30 czerwca 1945 r. towarów, surowców, inwentarza żywego lub martwego itp. stanowi wzbogacenie wojenne stosownie do przepisów § 6 rozporządzenia wykonawczego z dnia 27 czerwca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 135). W przypadku twierdzenia, że nabycie nastąpiło za fundusze uzyskane ze sprzedaży majątku, posiadanego przed 1 września 1939 r., na płatniku ciąży obowiązek udowodnienia związku między kupnem i sprzedażą tych przedmiotów majątkowych.

W. S.

Koszty służbowe i koszty podróży a podatek od wynagrodzeń

dekret z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) uchylający z dniem 1 września 1945 r. moc obowiązującą przepisów o podatku dochodowym z Dz. II-go (podatek od uposażeń) wprowadził szereg inowacji, między innymi w przedmiocie opodatkowania a co za tym i w wyłączeniu z opodatkowania kosztów służbowych, przejazdów, diet, dodatków reprezentacyjnych itp.; z uwagi na to, iż do dekretu tego nie ukazało się jeszcze rozporządzenie wykonawcze, nasuwa się pytanie ogółowi pracodawców i pracobiorców szereg wątpliwości przy stosowaniu (wykonywaniu) poszczególnych postanowień dekretu, z których najbardziej istotne będą przedmiotem rozważań na łamach „Tygodnika”.

Dekret o podatku od wynagrodzeń wprowadza nowe pojęcie wynagrodzenia, będącego przedmiotem opodatkowania, na które składają się wszelkiego rodzaju świadczenia w pieniądzu lub w naturze, otrzymywane przez pracownika z tytułu pełnionej przez niego pracy; do kategorii tych wynagrodzeń zalicza się również wszelkiego rodzaju świadczenia wypłacane osobom należącym do składu zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisji rewizyjnych osób prawnych. Według dotychczasowej praktyki na świadczenia te składać się będą w szczególności:

uposażenia służbowe, dodatki osobiste, dodatki służbowe, remuneracje, tantiemy, czesne, taksy egzaminacyjne, promocyjne, wynagrodzenia od sztuki, akordowe, żetonowe, prowizje i wszelkie inne dodatki, jakkolwiek bądź nazwę mające; wspomniane wynagrodzenia uważać należy za podlegające podatkowi od wynagrodzeń, bez względu na to, czy zapewnione są w sumach z góry ustanowionych (rocznie, miesięcznie, tygodniowo, dziennie), czy też otrzymywane według norm innych (przepisy służbowe, umowy, zwyczaje itp.), przy czym nazwa wynagrodzenia oraz okoliczność, czy pobierane wynagrodzenie jest związane z uprawieniem do emerytury lub nie, pozostaje bez znaczenia.

Natomiast wynagrodzenie z tytułu najmu pracy, stanowiące świadczenia wyłącznie za wynik pracy albo za wykonaną pracę, a nie wytwarzające w czasie trwania

pracy stosunku zależności od pracodawcy i wskutek tego nie pochodzące od służbodawcy, należą do kategorii dochodów, płynących z zajęcia zawodowego lub zatrudnienia o celach zarobkowych i podpadają pod dochód ze źródeł podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym z Dz. I-szego ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 5 dekretu o podatku od wynagrodzeń zwalnia od podatku:

- a) zwroty kosztów służbowych, kosztów podróży oraz diet osobom zatrudnionym w służbie publicznej,
 - b) kwoty wypłacane osobom zatrudnionym nie w służbie publicznej na koszty podróży (koszty przejazdów i diet).
- ad a): Koszty osób, zatrudnionych w służbie publicznej.

Dekret o podatku od wynagrodzeń nie wprowadza w omawianym przedmiocie poza pojęciem ogólnym: „osób, zatrudnionych w służbie publicznej” — bardziej istotnych zmian tak, że na ogół można tu — nie przesadzając oczywiście postanowień mającego się ukazać rozporządzenia wykonawczego — opierać się przy stosowaniu omawianego postanowienia dekretu na zasadach dotyczących opodatkowania wynagrodzeń wypłacanych do dnia 31 sierpnia 1945 r.

Tak więc ta część uposażenia, która przeznaczona jest na wynagrodzenie kosztów związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych, nie stanowi dochodu (wynagrodzenia), podlegającego podatkowi, innymi słowy, u osób zatrudnionych w służbie publicznej, którym wyraźnie przyznano lub etatowo obliczono pewną sumę lub jakąś część uposażenia na pokrycie kosztów służbowych — nie wlicza się do wynagrodzenia, podlegającego podatkowi tej sumy lub tej części uposażenia, bez względu na to, czy podatnik zaoszczędził co z tych sum, czy nie.

Zwolnienie to dotyczy również wypłacanych tymże osobom ryczałtów na koszty podróży, diet lub remuneracji za podróże służbowe i za zastępcze czynności służbowe, spełniane poza siedzibą miejsca służbowego.

Idąc za duchem dekretu o podatku od wynagrodzeń należy przyjąć, iż zwolnienie to dotyczyć będzie również ryczałtów na koszty podróży, diet i innych podobnych wynagrodzeń, przyznanych z kas publicznych tytułem odszkodowania za spełnianie **obowiązków obywatelskich**.

Na podkreślenie zasługuje tutaj zasada, iż wydatki służbowe należy tylko wtedy **obliczyć** i potrącić, gdy wynagrodzenie służbowe na podstawie zawartej umowy mieści w sobie zarazem odszkodowanie kosztów służbowych, bez wyraźnego określenia sumy przeznaczanej na te koszty.

ad. b): Koszty osób zatrudnionych nie w służbie publicznej.

Tutaj dekret o podatku od wynagrodzeń wprowadza zmianę zasadniczą: uchyla obowiązujące do dnia 31 sierpnia 1945 r. zwolnienie od opodatkowania takich wynagrodzeń, które osoby zatrudnione nie w służbie publicznej, otrzymały na **koszty służbowe** tj. koszty, połączone z ich czynnościami służbowymi, a ogranicza zwolnienie do wyłączenia spod opodatkowania jedynie kwot, wypłacanych tymże osobom na **koszty podróży (tj. koszty przejazdu i diet)**, jeżeli:

- 1) nie przekraczają one faktycznych wydatków pracownika, albo
- 2) nie są wyższe od ustalonych przepisami układu zbiorowego pracy dla danego zawodu.

Do pkt. 1):

Jak wynika z postanowień dekretu, zwolnieniu podlegają kwoty wypłacane na koszty podróży, jeżeli nie przekraczają one **faktycznych wydatków** pracownika.

Można tu przyjąć następujące zasady postępowania: nasamprzód wysuwać się tu kwestia przeprowadzenia t. zw. **dowodu faktycznego zużycia**. W tej mierze władza skarbowa może (lecz nie musi!) — w każdym przypadku żądać **udowodnienia**, jaka część kwoty, wypłaconej na koszty podróży, została rzeczywiście zużyta na te koszty.

W świetle tej zasady, żądanie przez władzę skarbową w **każdym przypadku** dowodów było by niewłaściwe. W niektórych przypadkach wystarczyć może również **wiarygodne rozliczenie** tj. specyfikacja wydatków, umożliwiająca należytą ich ocenę, jako wydatków rzeczywiście i zgodnie z ich przeznaczeniem poniesionych, przy czym rozliczenie to niekoniecznie musi być poparte dowodami. Często bowiem przedłożenie rachunków, kwitów itp., jakich władza skarbową żąda, nie jest możliwe.

Stąd też w razie niemożności przedłożenia na niektóre wydatki dowodów, winno być przynajmniej wyjaśnione i podane, ile wynosiły poszczególne pozycje, gdzie były wydatkowane itp., a to celem umożliwienia władzy skarbowej przeprowadzenia krytycznej oceny ich wysokości.

Jeżeli w tej mierze nie dojdzie do porozumienia pomiędzy władzą skarbową a podatnikiem, wówczas faktyczne użycie kwot na koszty podróży nie może być jeszcze dowodzone opinią znawcy (biegłego); ten środek dowodowy jest jedynie dopuszczalny w przypadkach, w których chodzi o ustalenie przeciętnej wysokości zwyczajnych wydatków związanych z podróżą służbową, na których pokrycie służyć ma ryczałt w postaci diet.

Obowiązujące przepisy **nie** znają również dowodu w postaci **przysięgi** zainteresowanej osoby.

Władza skarbowa nie może jednak pominąć **dowodu ze świadków**, ofiarowanego na fakt poniesienia określonych kosztów, jeżeli przedłożenie rachunków, kwitów itp., jakich władza skarbową żądała, nie jest możliwe.

Należy przy tej sposobności podkreślić, iż **koszty podróży i diety (nadwyżki kosztów utrzymania)** wypłacone do ryczałtu i specjalnie, jako zwrot już poniesionych przez pra-

cownika wydatków w związku z odbytymi wyjazdami służbowymi, mogą być uznane za **wynagrodzenie ze stosunku służbowego**, jeżeli władza skarbowa stwierdzi, że zostały one wypłacone bez uzasadnienia lub w wysokości przekraczającej rzeczywiste wydatki. Użytkowanie przy tym **samochoodu** przez pracownika dla celów służbowych, nie stanowi części uposażenia.

Do pkt. 2):

Ze wszechmiar ułatwioną staje się sytuacja zarówno władzy skarbowej jak i podatnika w przypadkach, w których kwoty na koszty podróży ustalane są postanowieniami układu (umowy) zbiorowego pracy dla danego zawodu; odpadają wówczas wszystkie te trudności, o których mowa wyżej do pkt 1), a będące wynikiem obowiązku władzy skarbowej badania, czy otrzymywane przez pracownika kwoty tytułem diet i zwrotu kosztów podróży nie odbiegają rażąco od faktycznych wydatków i czy wskutek tego nie stanowią dodatkowego wynagrodzenia.

Koszty (dodatki) reprezentacyjne

Wspomnieć tu wypada o sprawie tzw. **dotatków — kosztów reprezentacyjnych u osób prawnych**.

Otóż w pojęciu dodatku reprezentacyjnego nie mieści się — bez wyraźnej wskazówki w umowie stron — przeznaczenie dodatku na uzupełnienie wynagrodzenia.

Stąd też przy wymiarze podatku dochodowego dla osób prawnych, opodatkowanych na zasadzie art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym, wydatki na reprezentację, poparte dowodami, z których wynika, iż są one związane z osiągnięciem dochodu, zawsze będą uznawane za potrącalne przy wymiarze podatku dochodowego dla danej osoby prawnej i **nie będą doliczane do wynagrodzenia osób**, za pośrednictwem których były dokonywane.

Jeżeli natomiast na uzasadnienie tych wydatków osoba prawna posiada jedynie pokwitowanie osób, do rąk których kwoty przeznaczone na reprezentację zostały wypłacone, bez rozliczenia się tych osób z otrzymanych kwot w sposób, który by umożliwił ocenę tych wydatków w ramach odpowiednich postanowień ustawy o podatku dochodowym, wówczas u osoby prawnej wydatki te będą również potrącalne, ale w tym przypadku jako kwoty przeznaczone na **uzupełnienie wynagrodzenia osób**, którym zostały wypłacone.

Rozliczenie, o którym wyżej mowa, niekoniecznie musi być poparte dowodami. Władza skarbową przyjmie je za wiarygodne i bez dowodów w przypadkach, kiedy rodzaj przedsiębiorstwa, charakter prowadzonych interesów, wysokość dokonanych wydatków itp. usprawiedliwiają wysokość dokonanych wydatków na reprezentację. Ustalenie pewnych norm dla potrącalności wydatków reprezentacyjnych nie jest możliwe. Każdy poszczególny przypadek powinien być indywidualnie oceniany. Dopuszczalne jest również częściowe uznanie kwot przeznaczonych na wydatki reprezentacyjne.

Z drugiej strony, okoliczność, że służbodawca uznał zużycie wypłaconych kwot na koszty reprezentacyjne za udowodnione, nie żądając wyliczenia się, załatwia sprawę tylko w stosunku między nim a jego pracownikiem, ale nie w stosunku między władzą skarbową a podatnikiem i **bynajmniej nie przesądza kwalifikacji** podatkowej tych kwot.

Kwoty, uznane u osoby prawnej za potrącalne jako wydatki reprezentacyjne, nie są uzupełnieniem wynagrodzenia osób, do rąk których zostały wypłacone.

Natomiast kwoty, które przy wymiarze podatku dochodowego dla osoby prawnej nie zostały uznane za wydatki reprezentacyjne, podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń.

Mgr. Z. Mielcarzewicz

Jakie podatki płatne są w lutym?

W miesiącu lutym płatne są następujące podatki:

1. **Do dnia 7 lutego 1946 r.**
Podatek od wynagrodzeń,
2. **Do dnia 25 lutego 1946 r.**
Zaliczki miesięczne na podatek obrotowy, przypadające do uiszczenia od obrotów, dokonanych w miesiącu styczniu b. r. oraz zaliczki miesięczne na państwowy podatek dochodowy, przypadające do uiszczenia od dochodów, osiągniętych w miesiącu styczniu b. r.

3. Natychmiast

Podatki, których termin płatności już upłynął w ubiegłych miesiącach. Kwoty przypadające do uiszczenia powinni płatnicy sami obliczyć i wpłacić do Kasy właściwego Urzędu Skarbowego.

Podatki nieuiszczone w terminach ustawowych stają się zaległościami, które zostaną przymusowo ściągnięte wraz z przypadającymi odsetkami i kosztami egzekucyjnymi.

Wykaz przedmiotów, których okres zużycia nie przekracza pięciu lat

Drukujemy ciąg dalszy wykazu przedmiotów, które może płatnik potrącić jednorazowo od dochodu:

5. Instrumenty i przyrządy pomiarowe: szablony, toromierze, głębokomierze, kreślarki, termometry, liczniki: urządzeń wodnych, parowych, gazowych i elektrycznych itd., cyrkle, libelle, śruby, mikrometry, calówki, kompasy, kątowniki, pirometry, ciągomierze, pulsometry; czujniki, domiary stołowe, gwintomierze, kątomierze, precyzyjne i uniwersalne, miary zwijane elastyczne, sprawdziany, szublerzy, tachometry, aerometry, cukromierze, hydrometry itp.
6. Lampy i latarki ręczne, również i górnicze: karbidowe, elektryczne, pneumo-elektryczne, gazowe, benzynowe, spirytusowe i naftowe,
7. Lampy i latarnie sygnałowe,
8. Modele drewniane, z żelaza i innych metali,
9. Matryce i proforny aluminiowe,
10. Narzędzia maszynowe jako to: frezy, gwintowniki, narzynki i oprawki do nich, noże do tokarek, matryce, stemple i sztance, piły taśmowe i tarczowe, przecinaki, przebijaki, rozwiertaki itp.
11. Narzędzia ręczne jako to: noże zwykłe i talerzowe, siekiery, osniki, dłuta, strugi, piły, świdry, młoty i młotki metalowe i kauczukowe, kielnie, pilniki, gwintowniki, żłobiarki, kleszcze, narzynki i oprawki do nich, obcinarki do rur, dziurniki, nożyce, wygładniki, łomy, haki, obcigi wszelkie piły do drzewa, pazury do wyciągania gwoździ, grace do wapna, alfabetki, cyklony stolarskie, heble, kleszcze kowalskie, klucze francuskie, szwedzkie itp., kolby i lampy do lutowania, przecinaki przebijaki, rozwiertaki, stemple, szpachtle malarskie, ściągacze, śrubokręty, wiertła, wybijaki do ników, żabki, numeratory, skrobaki, rębacze, plombownice, itd.
12. Narzędzia i przybory odlewnicze: łyżki, tygle, łopaty do obsługi pieców, haki, skrobaki, zgrzebla, przebijaki, kielnie, czerpaki lejnicze, wlewnicze, przechyłniki wlewnic, kokile, skrzynie i ramy formierskie, płyty odlewnicze i tp.
13. Narzędzia do prac ziemnych i brukarskich: łopaty, szufle, rydle, szpadle, widły, grabie, ubijaki, kilofy, oskardy, grabie do betonu, ubijaczki itp.
14. Narzędzia wie. tnice: świdry, koronki, dłuta, flaszki do obciążników, klucze żerdziowe i fajkowe do rur pompowych, kluki, korony instrumentacyjne, kozy do rur, nożyce wiernicze, odciski, pasterki, pętyczki do rur pompowych, rozszerzacze, świdry wiernicze do wierceń systemów kanadyjskiego, pensylwańskiego, rotary-werble, widełki liściaste, łyżki do czerpania mułu z otworów wierniczych i tp.
15. Narzędzia używane przy grzaniu asfaltu,
16. Narzędzia do uprawy roli: pługi jednoskobowe, pogłębiacze, radła drewniane, brony, znaczniki itp.
17. Narzędzia rzemieślnicze: kowalskie, ciesielskie, stolarskie, rymarskie itp., używane w gospodarstwach rolnych,
18. Narzędzia i sprzęty ogrodnicze, jak: spielniki, spryskiwacze, rozpylacze, skrzynie inspektowe, grace, piki, sekatory itp.
19. Narzędzia leśne, jak: lancety, numeratory, cochy, siekiery itp.
20. Narzędzia i sprzęty pszczelarskie,
21. Narzędzia rymarskie, futrzarskie i stosowane w garbarstwie,
22. Numeratory do maszyn biletowych i inne mechaniczne,
23. Odwadniacze do rur dla powietrza sprężonego,
24. Okulary dla aparatów Covpera,
25. Obicia do zgrzeblarek,

(Ciąg dalszy nastąpi)

Zwolnienia niektórych przedsiębiorstw od przejęcia na własność Państwa

Sprawa zwolnienia niektórych przedsiębiorstw przemysłowych, zdolnych zatrudnić więcej jak 50 pracowników — od przejęcia ich na własność Państwa.

Zgodnie z art. 3 lit. B ustawy o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej, przejmie Państwo za odszkodowaniem, poza przedsiębiorstwami wymienionymi w art. 3 lit. A, przedsiębiorstwa przemysłowe, zdolne do zatrudnienia przy produkcji na jedną zmianę więcej niż 50 pracowników.

Art. 3 pkt. B ust. 3 tej ustawy upoważnia jednak Radę Ministrów do wydania rozporządzenia w zakresie podwyższenia tej dolnej granicy. Postanowienie to odnosi się jedynie do przedsiębiorstw:

1. wyrabiających artykuły nieposzedniego użytku,
2. słabo zmechanizowanych,
3. mających charakter pionierski,
4. pracujących w okresach sezonowych.

W związku z powyższym Ministerstwo Przemysłu zwróciło się do wszystkich Izb przemysłowo-handlowych w Polsce, o przedłożenie w wyznaczonym terminie zestawienia tych zakładów przemysłowych, które odpowiadają powyższym

wymogom, a zatem mimo zdolności zatrudnienia przy produkcji więcej jak 50 pracowników na jedną zmianę, mogły by nadal pozostać w rękach prywatnych.

W zestawieniu tym Izby muszą w odniesieniu do każdego konkretnie określonego przedsiębiorstwa podać:

- 1 pełne brzmienie firmy,
2. poza tym jeżeli przedsiębiorstwo jest zarejestrowane, pełne brzmienie sądowego rejestru handlow., i wreszcie
3. dokładne miejsce położenia zakładu.

Jeżeli przedsiębiorstwo posiadało w czasie od 1. 9. 39. do chwili obecnej różne nazwy, należy wszystkie przytoczyć z wyjaśnieniem, które brzmienie odpowiada nazwie rejestrowej.

Właściciele przedsiębiorstw, które mogłyby na podstawie powyższego zostać zwolnione od przejęcia ich na własność Państwa, winni z tego powodu najpóźniej do dnia 1 lutego r. b. godz. 10-tej rano złożyć w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu Mickiewicza 31 pok. 7 **dokładnie** umotywowane wnioski, zgodnie z wyżej podanymi warunkami, jak również podać wszystkie inne dane wyżej przytoczone.

Zapotrzebowanie na surowce

Zgodnie z postanowieniami Min. Przemysłu (Dep. Przem. Miejsc.) wszelkie zapotrzebowanie surowców i materiałów przemysłowych dla prywatnych zakładów przemysłowych winny być przedstawione za pośrednictwem Izb przemysłowo-handlowych. —

Zapotrzebowania na I. kwartał br. są w toku realizacji, — niektóre materiały zostały już przydzielone i rozdzielone przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Poznaniu tym firmom, które złożyły na czas zapotrzebowania stosownie do komunikatów ogłoszonych w prasie.

Ministerstwo Przemysłu zarządziło obecnie opracowanie przez Izby przemysłowo-handlowe zapotrzebowań na II. kwartał 1946.

Termin nadesłania zapotrzebowań — **bezwzględny**, gdyż nieprzekraczalny termin przedstawienia ich Ministerstwu Przemysłu upływa 5. II. br.

Zapotrzebowania winny być sporządzone oddzielnie (na osobnych kartkach papieru) wg. poszczególnych central zbytu i umotywowane szczegółowym planem produkcji na II. kwartał b. r. z zaznaczeniem, po jakich cenach odbywa się sprzedaż wytwarzanych produktów. — Wnioski o przydział zapotrzebowanych materiałów, po cenach reglamentowanych (szywnych) — muszą zawierać szczegółowe uzasadnienie.

Szczegółowa instrukcja w sprawie sporządzenia zapotrzebowań i odnośne cenniki są do odebrania w Związku Przemysłowców (gmach Izby Przemysłowo-Handlowej, ul. Mickiewicza 31).

Dodatkowych wyjaśnień udziela Izba Przemysłowo-Handlowa, — tam też (pokój 7) należy złożyć jak najspieszniej zapotrzebowania.

3. Saldo Kasy

Saldo to winno być zgodnym zapasem gotówki, który stwierdziliśmy protokółarnie przy pracach inwenturowych na dzień 31 grudnia, oraz zgodne z saldem dziennika kasowego.

4. Saldo banków

Saldo to winno być zgodne z poszczególnymi saldami oraz z wyciągami konta lub książeczkami bankowymi.

5. Dłużnicy i wierzyciele — lub dostawcy i odbiorcy

Z inwentury sald dłużników i wierzycieli wyliczamy różnicę czyli saldo, które winno być zgodne z saldami wykazanymi w bilansie próbnym. Na salda powinno się uzyskać potwierdzenia zgodności.

6. Saldo weksli

Saldo to winno być zgodne z inwenturą weksli

7. Odpisy (Amortyzacja)

Amortyzacje — są to umniejszenia wartości, które mogą być normalne lub nadzwyczajne, winno się bezwzględnie w wysokości normalnej uwzględnić. Odpisy mogą dotyczyć nietylko części majątku stałego, ale także i dłużników.

8. Rozliczenia międzyokresowe

Zagadnienie to omawialiśmy już w Tygodniku, rozliczenie to powinno się koniecznie uwzględnić.

Bilans roczny oraz Rk strat i zysków

Po uzgodnieniu bilansu surowego ustawiamy bilans roczny oraz Rk — strat i zysków, które w oparciu o ostat-

nie rubryki bilansu próbnego z łatwością można ustawić. Przy ustawieniu bilansu należy zachować pewien porządek, który umożliwiłaby krytyczny pogląd na płynność bilansu oraz strukturę, dzieląc aktywa na majątek stały i płynny a pasywa na kapitały własne i obce.

Czynności końcowe

Po ostatecznym ustaleniu bilansu rocznego należy w myśl przepisów kodeksu handlowego wpisać inwentarz oraz bilans do osobnej księgi inwentarzowej.

Tak inwentarz jak i bilans, każde z osobna, winno być podpisane przez właściciela wzgl. upoważniony zarząd.

Na samym końcu zamykamy wszystkie konta przez dziennik.

W myśl rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 1 lipca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 59 poz. 511 winien kupiec rejestrowy według § 65 w ciągu trzech miesięcy po upływie roku obrotowego przedstawić sądowi rejestrowemu inwentarz i bilans sporządzony na koniec roku obrotowego.

Dokumenty przedstawione sądowi rejestrowemu winny być podpisane przez kupca, również przez księgowego, jeżeli on je sporządził.

Równocześnie należy dołączyć i złożyć w sądzie rejestrowym odpis bilansu poświadczony w ten sam sposób przez kupca i księgowego.

Stanisław Marcinia

Nowy system księgowości

Ministerstwo Skarbu wprowadza z dn. 1. 1. 46. przymus prowadzenia ksiąg handlowych zwykłych — przez wszystkie firmy rejestrowane — oraz księgowości uproszczonej lub ksiąg gospodarczych przez wszystkie inne przedsiębiorstwa handlowe, rzemieślnicze i drobnego przemysłu.

W związku z tym, Instytut Rachunkowości Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie złożył w Ministerstwie Skarbu do zatwierdzenia — projekt bardzo ułatwionej księgowości dla mniejszych przedsiębiorstw, opracowany przez kupca warszawskiego — członka Instytutu, p. Stefana Gintera.

Nowy system księgowości sprowadza buchalterię mniejszego przedsiębiorstwa do księgowania prawie wyłącznie tranzakcyj gotówkowych, przy zastosowaniu amerykański o 4 wzgl. 6 kontach, oraz specjalnego raportu kasowego.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie przewiduje (w razie zatwierdzenia nowego systemu przez władze) — uruchomienie specjalnych kilkunastogodzinnych kursów tej księgowości — dla najszerszych warstw kupieckich.

(Przedruk z „Wiadomości Gospodarczych“ nr 1 z r. 1946).

Wiadomości różne i komunikaty:

Termin nabywania kart rejestracyjnych

Termin nabywania kart rejestracyjnych na rok 1946 został przedłużony do 15. 2. 1946.

Uwidocznianie cen

Zgodnie z art. 6 dekretu P. K. W. N. z dnia 25. 10. 44. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49) posiadacze składów, sklepów, handłów, restauracji, cukierni i w ogóle wszelkiego rodzaju przedsiębiorstw sprzedaży przedmiotów powszechnego użytku obowiązani są: wywiesić w lokalach tych przedsiębiorstw cenniki na wszelkie bez wyjątku przedmioty powszechnego użytku, przeznaczonego na sprzedaż, a nadto ujawnić ceny bezpośrednio na odnośnych przedmiotach. Za przedmioty powszechnego użytku uważa się rzeczy ruchome, służące bezpośrednio, lub pośrednio do zaspakajania powszednich potrzeb ludności i zwierząt gospodarskich. A więc w każdym razie należą tu wszelkie artykuły spożywcze, odzieżowe, artykuły włókiennicze, sprzęty gospodarstwa domowego, galanteria, meble i inne. Ujawnianie cen jest konieczne dla umożliwienia zdrowej konkurencji w handlu ku pożytkowi konsumentów. Tylko tą drogą mogą być usunięte takie anomalie jak rażące różnice w cenach za ten sam towar, nieraz na tej samej ulicy.

Cenniki winny być wywieszane względnie umieszczone na miejscu widocznym i dostępnym dla nabywcy względnie spożywcy i zawierać oprócz wyszczególnienia towarów i cen: firmę lub nazwisko posiadacza przedsiębiorstwa, jego adres, wreszcie datę sporządzenia cennika.

Ceny ujawnione na przedmioty powszechnego użytku winny być zgodne z cenami istotnie pobieranymi. Wyżej wymienieni posiadacze przedsiębiorstw sprzedaży względnie zatrudnieni przez nich pracownicy, obowiązani są wydawać kupującym na ich żądanie rachunki na sprzedane przedmioty powszechnego użytku. W rachunkach winny być wykazane: firma lub nazwisko posiadacza, jego adres, data

sprzedaży, jakość i ilość towaru oraz cena, za którą towar był sprzedany.

Zainteresowanym zwracamy poraz ostatni uwagę, że w związku z powyższym będzie przeprowadzona kontrola przedsiębiorstw handlowych i w wypadkach stwierdzenia zaniedbania obowiązku uwidocznienia cen, stosowane będą surowe kary w ramach obowiązujących przepisów.

Z.

Księga adresowa

p. t. „Życie Gospodarcze Wielkopolski“

jest w opracowaniu i będzie wydana przez Polską Agencję Prasową „PAP“ Biuro Ogłoszeń i Reklam, Poznań, ul. Mielżyńskiego 8 tel. 42-63.

W dziale redakcyjnym współpracują najwyższe czynniki społeczno-gospodarcze na terenie Wielkopolski.

Księga Adresowa p. t. „Życie Gospodarcze Wielkopolski“, z uwagi na swój charakter, dojdzie do sfer Przemysłowych, Spółdzielczych, Handlowych i Rzemieślniczych i stanowić będzie wartościowy informator zapoznania konsumenta z produkcją na terenie ziemi Wielkopolskiej.

Ziemia Lubuska znajdzie tam specjalne miejsce. Oprócz części urzędowej Księga Adresowa p. t. „Życie Gospodarcze Wielkopolski“ zawiera osobny dział ogłoszeń. Będzie więc doskonałym i skutecznym środkiem reklamowym. Chodzi o nawiązanie nowych kontaktów, o znalezienie nowych klientów, o zwiększenie obrotów i zysków.

Materiał informacyjny i teksty do ogłoszeń prosimy przesyłać do Polskiej Agencji Prasowej „PAP“, Biuro Ogłoszeń i Reklam, Poznań, ul. Mielżyńskiego 8 tel. 42-64 (Księga Adresowa).

Fabryka mydła do objęcia w Milliczu

(Z. A. P.) W mieście znajduje się fabryka mydła, dotąd nie objęta z braku odpowiednich fachowców.

Konta czekowe w P. K. O.

Pocztowa Kasa Oszczędności w Poznaniu zwraca uwagę wszystkim zainteresowanym na otwieranie kont czekowych w P. K. O. Korzystanie z tych kont prowadzi w konsekwencji w szerokiej mierze do obrotu bezgotówkowego (przelewowego).

Izba Przemysłowo-Handlowa popiera ze swej strony pozyteczną działalność P. K. O. i podaje poniżej szereg danych z działalności P. K. O. zakomunikowanych Izbie.

„Czynne są już Oddziały PKO: w Bydgoszczy, Gdyni, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Szczecinie, Warszawie i Wrocławiu. Ponadto czynności PKO w dziedzinie obrotu czekowego ułatwiają wszystkie urzędy i agencje pocztowe na terenie całego Państwa — obecnie przeszło 3 tysiące placówek pocztowych. Jest to zatem niezmiernie rozgałęziona sieć kas, z których korzystać mogą klienci PKO. Możliwość dysponowania saldami z kont czekowych jest różnorodna — i to za pomocą czeków kasowych, płatnych w Oddziałach PKO, zleceń wypłaty w którejkolwiek miejscowości w kraju (przekazy czekowe) lub zleceń przelewowych w obrocie bezgotówkowym. Zlecenia przelewowe wykonujemy **bezpłatnie**. Im większy zatem krąg posiadaczy kont czekowych, tym większe możliwości operacyjnej w bezpłatnym obrocie przelewowym. Z dniem 1 stycznia br. wprowadziliśmy zlecenia telegraficzne, mianowicie wpłaty, przelewy i przekazy telegraficzne. Wreszcie właściciele kont czekowych, mających swą siedzibę w miejscowościach, gdzie nie ma Oddziału PKO wzgl. Oddziału Narodowego Banku Polskiego, mogą — po uzyskaniu zgody PKO — podejmować gotówkę, w wskazanym przez siebie urzędzie pocztowym, na podstawie wystawionego z własnego konta czeku kasowego.

Zwracamy na to uwagę, że według autorytatywnego wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu, każda osoba fizyczna lub prawna może bez względu na to, w jakiej instytucji korzysta z kredytu, otworzyć konto czekowe w PKO i dokonywać z tego konta potrzebnych operacji.”

Kursy wyrobu sandałów letnich

Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu, rozpoczyna z dniem 7-go lutego 1946 r. (czwartek) 2-tygodniowe kursy wyrobu sandałów letnich (sznurkowców i korkowców).

Nauka będzie się odbywała 3 razy na tydzień po 3 godziny od godz. 16.30. Dnie zostaną ustalone w porozumieniu z uczestnikami kursów.

Pierwsza lekcja odbędzie się 7 lutego br. o godz. 16.30 przy ul. Marynarskiej 13 m. 2 w mieszkaniu kierowniczkich kursów p. Dory Mukułowskiej. Ilość uczestników ograniczona do 15-tu. Opłata wynosi zł 300,— płatnych zgóry w kasie Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu, ul. Mickiewicza 31, tel. 78-62.

Cukier — zniesienie ulg podatkowych

Według posiadanych przez nas informacji, znajduje się w stadium uchwalenia i w niedługim czasie zostanie ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. dekret, wprowadzający nowelizację obecnie obowiązujących przepisów o opodatkowaniu cukru. Dekret ten między innymi zmianami:

1. podwyższa podatek spożywczy od cukru z dotychczasowych 300,— zł na 500,— zł od 100 kg cukru, przeznaczonego na potrzeby krajowe oraz z 200,— zł na 500,— zł od 100 kg cukru wywożonego za granicę;

2. wprowadza dodatek do podatku spożywczego od cukru w głowach, kostkach i kawałkach w wysokości 10 proc. tegoż podatku;

3. uchyla pobór opłaty specjalnej (patentowej) od cukru;

4. uchyla stosowanie jakichkolwiek zwolnień od podatku, cukru przeznaczonego czy to do spożycia, czy też na cele przemysłowe, na paszę itp.

W związku z powyższą zamierzoną zmianą, wstrzymano wydawanie cukru — bez uiszczenia podatku — na wszelkie niezrealizowane dotychczas zwolnienia, przewidziane w postanowieniach art. 5 Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 13 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 700).

Jeżeli chodzi o próbki cukru, wysyłane dotychczas na zasadzie postanowień § 38 rozp. Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r., to obecnie podlegają one podatkowi od całkowitej wagi, a nie tylko od różnicy ponad 100 gr.

Również cukier przeznaczony dla wojska polskiego i wojsk sprzymierzonych podlega podatkowi od cukru.

Mgr. Z. M.

Handel zagraniczny

Niżej podane firmy zagraniczne pragną nawiązać kontakt z firmami polskimi:

Czechosłowacja.

Firma K. Krol Praha II Sonkenicka 28, pragnie dostarczać do Polski artykuły branży ceramicznej specjalnie sanitarne, pompy, armatury gazowe, parowe, wodne, powietrzne; wzamian firma mogła by sprowadzać z Polski narzędzia, maszyny i wszelkiego rodzaju instrumenty.

Koresponduje w języku angielskim.

Włochy.

Societa Bustese Prodotti Chimici Busto Arsizio via Arconate 11, interesuje się przywozem mączki kartoflanej z Polski.

Firma Renzo Traviani Genova Corso Galliera 6, reflektuje na import z Polski mączki ziemniaczanej, ziemniaków-sadzeniaków i jadalnych.

Korespondencję prowadzić można w języku francuskim.

Dania.

Firma Christensen & Nielsen AS. Aarhus Vestergade 48, chce nawiązać kontakt z polskimi producentami i eksporterami płytek posadzkowych i glazurowanych płytek ściennych.

Firma koresponduje w języku angielskim.

Nadesłane książki

Prof. Peretiatkiewicz Antoni — **Wstęp do nauk prawnych, wyd. piąte Poznań, 1946. Księgarnia Wilak.**

Książeczka ta zawiera wyjaśnienia w formie łatwej i przystępnej podstawowych pojęć prawnych używanych we wszystkich działach prawa. Zawiera także przedstawienie najnowszych teorii prawnych, a w szczególności teorii Prof. Petrażyckiego.

Prof. Peretiatkiewicz Antoni — **Podstawowe pojęcia prawa administracyjnego, Poznań, 1946. Księgarnia Wilak.**

Niewielka książeczka przedstawiająca w sposób przystępny zasadnicze pojęcia i zasadnicze instytucje prawa administracyjnego, opiera się głównie na materiale porównawczym Anglii, Francji, Niemiec przedhitlerowskich, Austrii i Polski z uwzględnieniem ostatniej konstytucji sowieckiej.

M. Czechoski

Materiały opałowe

Poznań, ul. Przemysłowa 14

Telefon 16-33 boczna kol. 86

węgiel - koks - drzewo

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa
w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
Tel.: 78-62, 23-65, 23-66

Ogłoszenia przyjmuje „PAR” Polska
Agencja Reklamy Fr. Krajna —
Spadkobiercy Poznań, ul. Fr. Rataj-
czaka 7 — Tel. 30-80 i oddz. Kraków
Rynek Gł. 46 — Tel. 503-66

Administracja: Księgarnia Wilak Po-
znań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
Konto P. K. O. — V - 4085
Cena numeru 10,— zł, prenumerata
kwartalnie 100,— zł